

Temptació

Carles Batlle

Temptació

Guillem: Què és el que més enyores de casa teva?, de la casa de la casbah, vull dir.

(Pausa.)

Hassan: L'olor.

Guillem: L'olor?

Hassan: Sí, l'olor, l'olor de les parets, del fang, de la palla, l'olor de les teles, l'olor del menjar. L'olor.

Guillem: D'acord. Mira al teu voltant. La nostra família ha viscut en aquesta casa fa més de tres segles. Aquesta casa, com t'ho diré?, aquesta casa regalima història per tot arreu, per les quatre parets. En aquesta habitació s'hi han parit homes importants, gent de la terra. Toca la fusta, toca la vànova portuguesa, és del segle XIX, toca-ho tot, olora-ho, olora-ho, si vols. Mira aquest dibuix. Passa-hi els dits... I ara tanca els ulls. Tanca'ls. *(Pausa breu.)* A mi, no em cal enyorar res. Tot això, ha suportat el pas del temps i s'ha mantingut fidel. Sí, fidel, com nosaltres, com aquesta família. Quan veig les puntes a les cortines sóc feliç, quan toco el piano de la sala, sóc feliç, quan sento els discos de pedra a la gramola del meu oncle, sóc feliç, quan oloro la fusta de la meva calaixera sóc feliç. A mi, no em cal enyorar l'olor de casa meva: és aquí, aquí. Quan sóc aquí sóc feliç. Quan viatjo a ciutat sóc una merda seca. Una merda total. Toca el llit, toca. Olor. Així, molt bé, olora. En tens prou?

Hassan: Sí.

Guillem: Doncs ara m'hauries de fer un favor.

Hassan: Què vols que faci?

Guillem: Podries aixecar el cul i treure els teus parracs plens de merda de damunt de la meva vànova portuguesa? T'ho agrairia infinitament.

(Pausa llarga.)

(Hassan es posa dempeus, cap dels dos toca el llit. Es miren fixament als ulls.)

Guillem: Moltes gràcies. Saps una cosa? Ni que em morís de gana, ni que vingués una guerra, per res del món, ho sents?, per res del món no abandonaria la meva casa. És casa meva. Tu i jo som diferents, Hassan... Ara parlem de coses serioses. Ho tens clar, el que em deus?